

“ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਾਂ”

2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5:11 ਵਿਚ ਪੌਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਉਪਰੰਤ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਭੋਂ ਜਾਣ ਕੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਾਂ।’ ਆਓ ਇਸ ਸੰਖੇਪ ਕਥਨ ‘ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਕਈ ਅਹਿਮ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਹਨ।

“ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਾਂ”

ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦਾ ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਭਾਂਡਿਆਂ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 4:7)। ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦੇਣ ਦੀ ਬਰਕਤ ਫਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਇਹ ਮਾਣ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਲੋਕ ਵਚਨ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਨਾਲ ਹੀ ਬਚਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 1:21)। ਇਸ ਅਰਥ ਵਿਚ, ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਦੂਜੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਬਚਾਉਂਦੇ ਹਨ (ਯਕੂਬ 5:20)। ਯਕੀਨਨ ਹੀ, ਬਚਾਉਣ ਵਾਲੀ ਜ਼ਿੰਜੀਰ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਯੋਗਦਾਨ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਇਕ ਅਹਿਮ ਲਿੰਕ ਮੰਨਿਆ ਹੈ।

ਕਈ ਵਾਰ ਲੋਕ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮਾਫ਼ੀ ਲਈ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ‘ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਜਤਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਮੁਕਤੀ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤਕ ਤੀਜੇ ਪੱਖ ਭਾਵ ਮਨੁੱਖ ‘ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਚ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਵਚਨ ਸੁਣਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਵੇ। (ਵੇਖੋ ਰੋਮੀਆਂ 10:13, 14.) ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਬਪਤਿਸਮੇ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

“ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਭੋਂ”

ਪੌਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਮਨਾਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ‘ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਭੋਂ’ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਇਹ ਇਕ ਖ਼ੁਬੀ ਹੈ ਜਿਹਨੂੰ ਲੋਕ ਅਕਸਰ ਅਣਗੌਲਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਖ਼ੁਦਾ ਭਲਾ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਖ਼ਤ ਵੀ (ਰੋਮੀਆਂ 11:2, 3)। ਦਿਆਲੂ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਉਹ ਪੂਰਾ ਦਿਆਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸਖ਼ਤ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਉਹ ਸਖ਼ਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਇਕ ਨਿੱਜੀ ਖੁਦਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਬਗ਼ਾਵਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੁਦਰਤ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖੁਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਖੁਦਾ ਦੀ ਗੱਲ ਚੰਗੀ ਨਹੀਂ ਲਗਦੀ ਜੋ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਸਖ਼ਤੀ ਵੀ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਹ ਸੋਚਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਰੁਕਦੇ ਕਿ ਕੁਦਰਤ ਦੀਆਂ ਚੰਗੀਆਂ ਖੂਬੀਆਂ ਦੇ ਇਲਾਵਾ, ਕੁਦਰਤ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਵੀ ਇਕ ਖੌਫ਼ਨਾਕ ਪਹਿਲੂ ਵੀ ਹੈ।

ਪੂਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਅਤੇ ਉਹਦਾ ਗੁੱਸਾ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਗ਼-ਏ-ਅਦਨ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਕੱਢਿਆ ਜਾਣਾ ਖੁਦਾ ਦੀ ਸਖ਼ਤੀ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤਕ ਖੁਦਾ ਮਨੁੱਖ ਨਾਲ ਸਬਰ ਕਰਕੇ ਉਹਨੂੰ ਸਹਾਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਜਲ ਪਰਲੇ, ਸਦੂਮ ਅਤੇ ਅਮੂਰਾਹ ਦੀ ਬਰਬਾਦੀ, ਮਿਸਰੀ ਫ਼ੌਜ ਦੀ ਬਰਬਾਦੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਪਿਆ ਹੈ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ‘‘ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਭੋਂ’’ ਕਹਿਣ ਵੇਲੇ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਧਿਆਨ ‘ਚ ਉਹ ਗੁੱਸਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿਆਮਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਵਿਖਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਫ਼ੇਲਿਕਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਕਿਆਮਤ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫ਼ੇਲਿਕਸ ਨੇ ‘ਭੈ ਖਾਧਾ’ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 24:25)। ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਕੰਬਣੀ ਛਿੜ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ‘ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡਾ ਖੁਦਾ ਭਸਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅੱਗ ਹੈ’ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 10:31)। ਪਰ ਫ਼ੇਲਿਕਸ ਨੇ ਕਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ। ਉਹਨੇ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦੇ ਸੁਨੇਹੇ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ‘ਵਿਹਲ ਮਿਲਣ ‘ਤੇ’ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਏਗਾ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਦਾ ਉਹ ਸਮਾਂ ਆਇਆ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

‘‘ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਾਂ’’

ਮਨਾਉਣ ਵਾਲਾ ਖੁਦਾ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਿਰਫ਼ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਹੈ ... ਨਾ ਕਿ ਪੱਥਰਾਂ, ਚੱਟਾਨਾਂ, ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਜਾਂ ਤਾਰਿਆਂ ਲਈ। ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਫ਼ਿਕਰ ਹੈ। ਉਹਨੇ ਉਸ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਤਾਰਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਜੋ ਚਮਕਦੇ ਹਨ, ਵੱਧ ਦਿਲਚਸਪੀ ਵਿਖਾਈ ਹੈ।

ਮੁਕਤੀ ਖੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੋਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦਾ ‘ਧਰਮ ਹਾਸਲ ਕਰਨ’ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਖੁਦਾ ਅੱਗੇ ਬਚਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਬਚਾਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਰਾਹ ਵੇਖਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਸੱਦਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਰੱਖੀਏ ਕਿ ਖੁਦਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦਰਮਿਆਨ ਪਾੜਾ ਖੁਦਾ ਨੇ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਇਨਸਾਨ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਘਰ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਲੋੜ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਹੈ, ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ‘‘ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ ਕਰ ਲਓ’’ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5:20) ਯਾਨੀ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਮਿਲਾਪ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨਾਇਆ ਸੀ? ਇਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ, ‘‘ਤੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਸਮਝਾਉਣ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ?’’ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 26:28)। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ‘ਵਾਦ’ ਵਿਚ ਪੈਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਮਨਾਇਆ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਡਿਨਾਮੀਨੋਸਨ ਭਾਵ ਫ਼ਿਰਕੂ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋਣ ਲਈ ਵੀ

ਨਹੀਂ ਮਨਾਇਆ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਮਸੀਹੀ ਬਣਨ ਲਈ ਮਨਾਇਆ ਸੀ।

“ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਾਂ”

ਅਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਮਸੀਹੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ। ਨਾ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਮਕਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹਦੇ ਬਜਾਇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਖੁਦਾ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮਨੁੱਖ 'ਤੇ ਰਾਜ ਉਹ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹਦੀ ਬਜਾਇ, ਉਹ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਦਾ ਸੱਦਾ ਮਿਲਣ ਦੀ ਖਾਹਿਸ਼ ਵਿਚ, ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਦਿਲ ਦੇ ਬੂਹੇ 'ਤੇ ਖਲੋ ਕੇ ਖੜਕਾਉਂਦਾ ਹੈ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 3:20)।

ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਸਿੱਖਿਆ ਹੀ ਇੱਕੋ ਇਕ ਤਰੀਕਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਸਿੱਖਿਆ ਨਾਲ ਜਿੱਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਸਕਣਾ ਨਾਮੁਮਕਿਨ ਹੈ। ਯੂਹੰਨਾ 6:44, 45 ਇਹ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਕਬੂਲਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ, ‘ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਜੇ ਪਿਤਾ ਜਿਹਨੇ ਮੈਨੂੰ ਘੱਲਿਆ ਉਹਨੂੰ ਨਾ ਖਿੱਚੇ ... ਨਬੀਆਂ ਦੀਆਂ ਪੋਥੀਆਂ ਵਿਚ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਭਈ ਉਹ ਸੱਭੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਸਿਖਾਏ ਹੋਏ ਹੋਣਗੇ। ਹਰੇਕ ਜਿਸ ਨੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।’

ਸਾਰ

ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੰਜੀਲ ਲਈ ‘ਵਿਹਲ ਮਿਲਣ’ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ? ‘ਅਸੀਂ ਕਿੱਕੁਰ ਬਚ ਨਿੱਕਲਾਂਗੇ ਜੇ ਐਡੀ ਵੱਡੀ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ਕਰੀਏ’ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 2:3)।